

Guanyar el procés, perdre la república

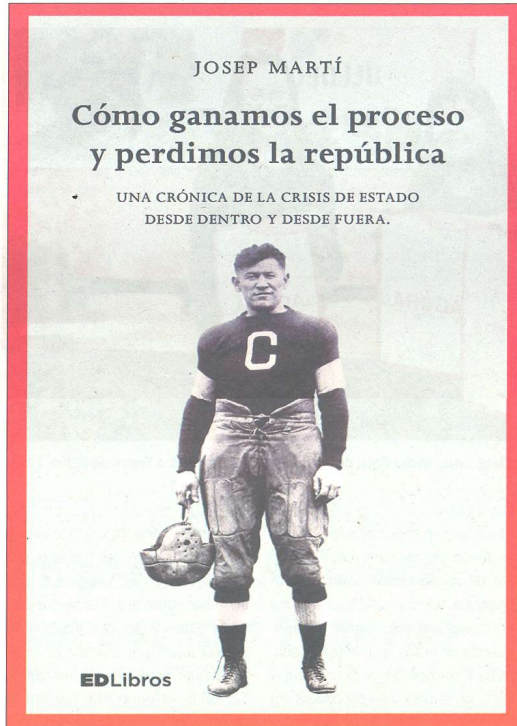
Un llibre del periodista calero Josep Martí reivindica la normalització i la internacionalització de l'independentisme català, però alerta de l'excés de protagonisme de la CUP i les entitats ANC i Òmnium a l'hora de prendre decisions polítiques estratègiques

L'Ametlla de Mar A.M.

El periodista i consultor Josep Martí Blanch (l'Ametlla de Mar, 1970) ha vist aquesta setmana que el seu últim llibre, *Cómo ganamos el proceso, y perdimos la república*, s'ha distribuït per les llibreries de tot l'Estat espanyol, si bé la primera presentació oficial es farà el proper divendres 13 d'abril a la Casa del Llibre de Barcelona, ciutat on residix i treballa. Es tracta d'un assaig molt esperat i de gran interès, ja que Josep Martí relata les seues experiències i vivències com a alt càrrec del govern d'Artur Mas, mentre va ser secretari general de Comunicació de la Generalitat entre finals del 2010 i principis del 2016. Una anàlisi crítica i amb aportacions molt rellevants per al gran tema en què estem immersos, el procés no consumat d'independentitzar Catalunya.

Escrit en castellà i publicat per Economia Digital SL, el llibre és de fàcil lectura amb només 190 pàgines, i forma part d'una col·lecció on també han publicat Lluís Bassets, Josep Antoni Duran i Lleida o Miquel Porta. Es perfila com un dels que figuren al rànquing dels més venuts per Sant Jordi tenint en compte el perfil mediàtic de Josep Martí, tertulià habitual de RAC 1, 8TV i TVE, i col·laborador habitual d'*El Periódico*, entre altres mitjans.

Cómo ganamos el proceso, y perdimos la república està estructurat

en vint-i-tres apartats, i comença reproduint una reflexió que el mateix autor va dir en privat al president Mas, poc abans d'abandonar el Govern: "President, el procés és un nou-nou. Morirà si és abandonat a la seua sort. Però també si l'estrenem mas-

sa fort. Posar-lo en mans de la CUP és la segona cosa. És matar el procés en nom del procés".

La crítica cap a una influència excessiva de la CUP en el procés és un argument habitual de Martí com a tertulià. També ho és lamentar que el

procés no hagués fet una aturada tàctica i temporal quan el resultat de les eleccions plebiscitàries no va anar més enllà del 47% dels vots. Dos posicions en certa manera visionàries tenint en compte que actualment hi ha sectors sobiranistes que ho reclamen acceptant fins i tot una nova etapa autonòmica per a refer-se.

En la contraportada del llibre l'autor advertix que "no busca titulars espectaculars", ni "donar lliçons" o fer grans revelacions. I això que les podria fer (únicament les apunta), ja que Josep Martí va ser determinant, per exemple, en la comunicació de l'organització de la consulta del 9N, i en la primera fase de la internacionalització del procés. La seua lectura, en qualsevol cas, és imprescindible per a conèixer de primera mà un dels períodes més apassionants de la història política de Catalunya, que l'autor considera que va per a llarg.

Josep Martí es declara independentista, dedica almenys un relat i una anàlisi a tots els punts clau (tots els punts clau), i també fa aportacions polítiques al seu propi espai (ell es considera un moderat), i crítiques més o menys explícites cap a ERC per la "infidelitat" mostrada en determinats moments del procés, si-ga envers CiU, o en l'última etapa en la versió PDECat o Junts per Catalunya, tot subratllant que el gran èxit del procés es va produir gràcies a la fórmula de Junts pel Sí.

Ja en la part final l'autor ens justifica el perquè del títol del llibre remarcant quatre punts principals, atribuïbles a èxits del procés. El primer, convertir Catalunya en subjecte polític internacional (explica que els buidatges de premsa dels grans governs i empreses europees el tenen cada dia damunt la taula). El segon, aconseguir que la relació amb l'Estat s'haja instal·lat definitivament en una dinàmica de bilateralitat. I el tercer, que la mateixa societat espanyola ha après finalment que té un problema real que ha vingut per a quedar-se.

El quart és per a la transformació definitiva del catalanisme, lluny ja de les ambigüitats dels últims cent anys. "Avui ser independentista a Catalunya és formar part d'un gran projecte transversal, intergeneracional i interclassista. Una opció normal, vaja. ¿No és aquesta una victòria de primer ordre?". És per això que acaba demanant "paciència", no trencar la unitat d'acció, i evitar que les entitats ANC o Òmnium siguin les que prenen les decisions.

Pel que fa a l'Estat (cap a qui també dirigeix dures crítiques), advertix que malgrat l'exhibició del seu gran poder, s'equivoca si pensa que hi haurà guanyadors i perdedors, ja que aquesta lluita va per a llarg. També recomana als líders del procés que diguen les coses pel seu nom i eviten els eufemismes que confonen la població, ironitzant sobre si som o no som república, quan és obvi que no. ■